

Äinämöinen

Iso-Äiniön, Joenniemen, Myllykselän ja Vähimaan tiedotuslehti

Äinää-Vähimaan kyläyhdistys ry

Elokuu 2010

Toimittajat Leena Etu-Seppälä ja Pentti Etu-Seppälä

Äinään seutu joutui myrskyn silmään

Puut katkeilivat kuin tikut, kun elokuinen ukkosmyrsky raivosi vain hetken kylissämme. Moni metsänomistaja raapi päätään, kun katseli rajuilman aiheuttamia aukkoja, jossa oli kaatuneita ja katkenneita puita sikin sokin. Syksy oli saapunut ja lämmin kesä päättynyt viljan ja puiden korjuuseen.

*** Hentilä - kappale Iso-Äiniön historiaa***

*** Karjatalouteen riittää edelleen uskoa***

Pääkirjoitus

Monia hankkeita vireillä

Sääntöjen mukaan kyläyhdistyksen tarkoituksena on ”edistää kylän asukkaiden yhteistyötä, omatoimisuutta, kylän elinkelpoisuutta ja toimia sen edunvalvojana”, ja edelleen: ”pyrkii edistämään kylän vakinaisten ja vapaa-ajan asukkaiden viihtyvyyttä sekä harrastus- että kulttuuritoimintaa”.

Viihtyvyyden, tiedottamisen ja kyläilmeen suhteen tärkeimmät aktiviteetit ovat olleet nyt 10 vuotta täyttävä kylälehti Äinämöinen ja infoseite, mikä valmistui Lahden kylämarkkinoille, jossa olimme mukana. Uudistunut Äinämöinen ja kotisivut on otettu oikein hyvin vastaan, kiitos toimittajat. Omat markkinat seurantalolla onnistuivat myös hyvin. Viimeisin näyttävä saavutus on Iso-Äiniön keskustan pysäkkipirtti, mistä on saatu hyvä palaute. Kiitos lahjoittajat ja talkoolaiset.

Valmisteilla ja tulossa on tärkeitä ja meidän puitteissamme isoja asioita:

1) Jokihanke, joka tarkoittaa Äiniönjoen varrelle Karsillan sillan kylän puoleisella alueella olevien pikkulampien ympärille tehtävää virkistysaluetta. Se käsittää polkujen raivaamisen, joen ylikulkupaikat, laavun, lintutornin ja vanhaan rumpiin perattavan uintipaikan. Alkamassa on asiantuntijoiden avulla projektin tarkempi suunnittelu ja rahoituksen järjestäminen.

2) Koulun kentän ylläpito ja kunnostaminen yhteistyössä Äinään Pyrkivän kanssa on suunnittelun alaisena. Kunnan virkamiesten kanssa on keskusteltu kentän hoidosta ja

kuntoon saattamisesta. Varsinkin varhaisnuoriso tarvitsee kotiensa lähellä olevan liikunta- ja urheilupaikan. Muitakin sopivia ulkoilmatapahtumia voisi kentällä järjestää tarpeen mukaan.

3) Ilman sijoituspaikkaa koululta jäänyt kaatuneiden muistolaatta on Risto Nurmisen sponsoroinnin ja hänen sekä Juha Kamppilan toimeliaan työn tuloksena saanut paikan Karsillan tien tuntumasta Kokkolan Pikkumetsästä. Museoviraston luvalla saadut Salpalinjan kaksi kiviastetta, on jo haettu paikalle.

4) Kevyen liikenteen väylän rakentamiseksi Kurhilantielle tehtiin esitys, jota kunta puolsi, mutta elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus (Ely) ilmoitti rahanpuutteeseen vedoten, että se ei voi tässä vaiheessa antaa asiaan myönteistä päätöstä.

5) Kouvolan hallinto-oikeudesta odotamme päätöstä valmistuneen vesi- ja viemäriinjan liittymismaksusta tehtyyn valitukseen.

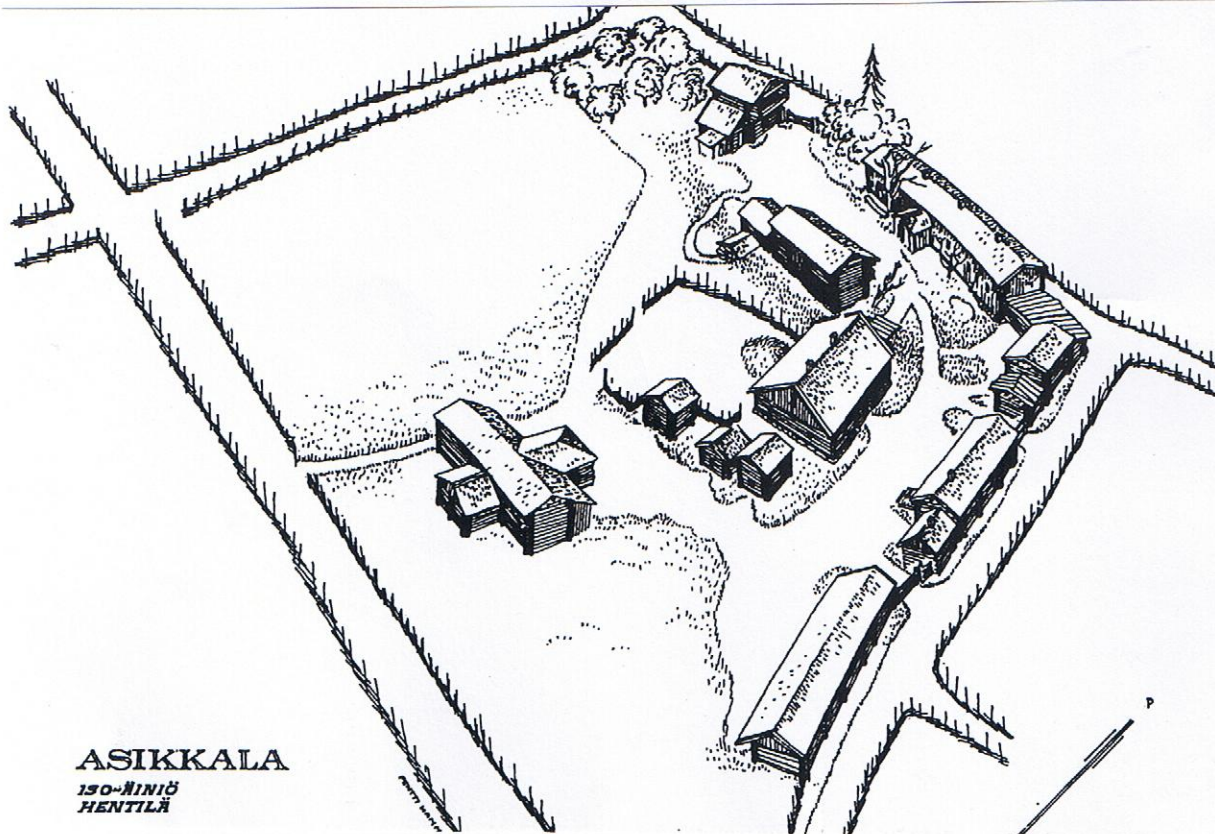
Kylätoimintaan liittyvät asiat ovat nykyisin yleisesti hyvin esillä. Meilläkin on näissä asioissa hyvä yhteydenpito ja läheinen yhteys Päijät-Hämeen kylät ry:n, kunnan vapaa-ajanlautakunnan ja muiden toimijoiden kanssa.

Yhteistoimintaa Kurhila-Hillilän kylätoimikunnan kanssa halutaan kehittää edelleen, ajankohtaisia asioita ovat mm. kyläpalvelupäivä ja keskiviikkokumpulpa. Paljon muitakin asioita on työn alla ja tulossa. Kylätoimikunta toivoo aktiivista osallistumista ja mukanaoloa talkootyöhön mm. tulevien projektien toteuttamisessa.

Hyvää alkaneen syksyn jatkoa.

Raimo Salmela

Äinään seudun arvokasta historiaa

Piirros: Pentti Hammarberg 1958 /Suomalainen kylä-kirja

Hentilän pihaan tultiin joko tallirakennuksen ja päärakennuksen välisestä portista tai mallassaunan ja puuliiterin välisestä solasta, joka toi kävijän ruohopihan ja navetan edustan risteykseen. Hentilän päärakennuksen kanssa vastakkain olivat kaksikerroksiset aitat, joiden välissä oli laudasta tehty kaluliiteri. Rakennusriviä täydensi matala vaateaita.

Hentilän tila keskellä kylää

Iso-Äiniön kylään ja sen ympäristöön liittyy paljon uskomatonta historiaa, josta monilla nykyisillä asukkailla ei ole aavistustakaan. Tämän päivän äinääläisen on esimerkiksi vaikea kuvitella, että kylässä oli parhaimmillaan viisi kauppa, oma posti, tanssilava ja seudulla yhdeksän myllyä.

Vanhoista äinääläisistä on olemassa tuhat tarinaa ja toiset mokomat herkullisia paikallisia sanontoja. Kylän tilojen ja talojen sijainti oli myös 1900-luvun alkupuolella hyvin erilainen kuin tänä päivänä. Uusjako 1900-luvun alkupuolella ja pelto- ja metsäalueiden luovuttaminen karjalaisille siirtolaisille sotien jälkeen vaikuttivat kylien rakenteeseen niin Iso-Äiniöllä kuin monella muullakin paikkakunnalla.

Helsingin yliopiston Hämäläis-Osakunta on tutkinut monessa vaiheessa muun muassa Iso-Äiniön kylää, sen taloja ja toimintaa perusteellisesti, ja tutkijat esittelevät kylän historiaa kirjassa *Suomalainen kylä* kuvattuna ja muisteltuna (Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, Gummerus Kirjapaino Oy, 2000). Kirja oli ehdolla jopa Tieto-Finlandia-palkinnon saajaksi.

Kesällä 1934 osakunnan kotiseutretkeläiset löysivät kirjan mukaan Iso-Äiniöltä vielä menneen ajan tyypillisiä näkymiä. Kuvatuin kohde silloin ja myöhemminkin oli Padasjoen suuntaan maantieltä erkaneva kylätie, joka teki lähes 90 asteen kulman Tuukkalaan lähtevän tien risteyksessä eli raitinristillä. Tie kulki Hentilän ja silloisen Humpilan asuinrakennusten välitse aivan niiden seiniä hipoen. Hentilän talokin oli tehty tien mukaan mutkalle. Yhtenä merkittävänä talokokonaisuutena kirjassa on esitelty juuri Hentilän tila, joka umpipihoineen oli 1950-luvulla lajinsa viimeinen edustaja tällä alueella.

Hentilän päärakennuksen etuosassa oli sali. Eteisestä avautuivat ovet vasemmalle saliin, keskelle porstuakamariin ja oikealle tupaan, jossa oli iso leivinuuni. Tuvan taakse sijoittui muu kamariosa.

Hentilän tilan omistivat aikanaan Juho ja Aleksiiina Hentilä. Heillä oli kolme lasta: Aino, Kaarlo ja Ester, joista ainoastaan viimeksi mainittu eli aikuiseksi. Lisäksi talossa elivät ja kasvoivat Juho sisaren Saaran lapset, Aaretti, Johan Kustaa (Jussi), Kiliain, Matti, Kalle ja Ida. Aaretti, Matti ja Kalle lähtivät maailmalle ja Ida muutti omaan mökkiin, Kirjolaan asumaan. Näin taloon jäi Jussi ja Kiliain. Ester meni Kailaniemen emännäksi Viitailaan.

Tänä päivänä Hentilän talon pihapiiristä on alkuperäisellä paikalla jäljellä enää kaunis niitty ja joitakin talon peruskiviä. Talon päärakennus ja mankeliaitta löytyvät kuitenkin hyvässä kunnossa Hollolan talomuseosta. Talon mutkainen muoto on myös entisellä mallillaan.

Hentilän kauniin tontin niitty puolestaan toimi erinomaisena tapahtumapaikkana viime vuonna ensi kertaa järjestetyille Äinään seudun kylämarkkinoille.

Mukavia muistoja Hentilästä ja sen asukkaista

Ella ja Leo Kailaniemi sekä pikkupoikana paljon aikaa Hentilässä viettänyt naapurinpoika Pentti muistelevat lämmöllä Hentilän persoonallisia vanhoja poikia, Kiliainta ja Johan Kustaata.

Kiliain oli hyväntahtoinen mies, joka mielellään jutteli lasten kanssa. Pentti istuskeli usein pikkupoikana Hentilän ison tuvan penkillä keskustelemassa Kiliainin kanssa. Hän haki usein Kiliainille Liljan kaupasta Saimaa-tupakkaa ja sai palkaksi joskus markan, joskus omenia. Myöhemmin kylän pikkupojat kävivät harjoittelemassa tupakanpolttoa Hentilän navetan vintiltä löytyneillä kessuilla.

Talon emännöitsijänä toimi aikanaan Latomäen Sanni, mutta ruuan laitosta vastasi myöhemmin Kiliain.

Jussi, taas ei paljon puhunut, oli enemmänkin taitava työmies. Hänen tekemiään ovat muun muassa kaikki Kailaniemen pärekorit ja hampuista tehdyt köydet.

Hentilässä viljeltiin ja pidettiin karjaa 1950-luvulle asti. Tila joutui luovuttamaan kaikki peltonsa yhtä lukuun ottamatta karjalaisille siirtolaisille, mutta metsät säilyivät. Tilalla oli karjanhoidon viimeisessä vaiheessa Leila-niminen lehmä, jota erityisesti Kiliain hoiti. Leila siirtyi sittemmin Kailaniemeen, jossa Kiliainkin vietti viimeiset vuotensa ennen kuolemaansa 1960. Ida-sisko oli kuollut jo 1954 ja Johan Kustaa 1957.

- Kiliainista jäi omakohtaisesti vielä mieleeni hänen pettämätön muistinsa. Olin nuorena emäntänä Kailaniemessä, kun metsämiehet tulivat kyselemään eri tilojen maitten rajoja

enkä itse osannut heitä neuvoa. Sokeutunut Kiliain talutettiin pöydän ääreen, ja hänelle kerrottiin kartalta, missä ollaan ja kyseltiin eri tilojen rajoja. Pilkuntarkasti karttaa näkemättä Kiliain ilmoitti metsämiehille tilojen ja metsien rajat, muistelee Ella.

Hentilän rakennuksia Hollolan talomuseossa

Hentilä jäi tyhjilleen 1950-luvun lopulla, jolloin rakennukset olivat vielä kohtuullisessa kunnossa. Autioituneen tilan rakennukset rappeutuivat hiljaksen, kunnes Messilän

kartanon rouva kiinnostui Hentilästä ja perusti Hollolaan talomuseon. Sinne siirrettiin Suomen Kansallismuseo olisi halunnut siirtää Hentilän talokokonaisuuden Seurasaareen, mutta näin ei kuitenkaan tapahtunut. Hentilän päärakennus ja mankeliaaitta 1960-luvun alkupuolella. Tutustumisen arvoinen talomuseo on avoinna kesäisin.

- Meille Hentilän rakennukset ovat osa perheen historiaa, ja siksi käymme mielellämme talomuseossa niitä katsomassa ja kuuntelemassa oppaan selostuksia. Talon esineistöä olemme viimeksi täydentäneet sisareni Maijan kanssa muun muassa käsin veivattavalla ompelukoneella, parilla muorin leningillä sekä vanhempien kuvataululla. Ella puolestaan suunnittelee ns. Hentilän ruusun siirtämistä Kailaniemestä alkuperäiselle paikalleen Hentilän tuvan ikkunan alle, kertoo Leo Kailaniemi.

Leena Etu-Seppälä

Ella ja Leo Kailaniemi katselevat Hentilän talon eteisen vieressä olleen koivun kantoa. Se kertoo yhä vielä omaa tarinaansa.

Eläköön 10-vuotias Äinämöinen!

Onneksi olkoon, kylätoimikunta, kyläyhdistys ja kaikki Äinää-Vähimaan alueen asukkaat, oma lehtemme Äinämöinen täytti kesäkuussa 10 vuotta! Kylälehdelle 10 vuoden yhtäjaksoinen ilmestyminen on kunnioitettava saavutus, joka on perustana myös lehden tulevaisuudelle.

Ensimmäisessä numerossa vuonna 2000 kerrottiin kylätiedotteen nimikilpailusta, jonka voitti Ilkka Murrin erinomaisesti historiallisilla näkökulmilla perustelema ehdotus, Äinämöinen. Voittaja poseerasi jutun vieressä palkinnoksi saamassaan lannepyyhkeessä. Lehdessä riemuuttiin myös esikoulun saamisesta Äinää-Vähimaan kouluun ja haettiin talkooväkeä remontoimaan koulun yläkertaa esikoulua varten. Lisäksi raportoitiin kyläläisille tehdyn kyselyn tuloksista ja kerrottiin Lehmonkärjessä pidetyn

äitienpäivälounaan onnistumisesta. Näin saatiin liikkeelle Äinämöinen, jonka käynnistämässä ja myöhemmässäkin toimittamisessa Sole Seppälällä on ollut merkittävä rooli. Kiitos Solelle ja kaikille muillekin lehden toimittamisesta vastanneille ja siihen osallistuneille.

Moni asia on kylissämme muuttunut kuluneiden 10 vuoden aikana, eikä aina parempaan suuntaan, kuten Äinämöinenkin on vuosien varrella joutunut tiedottamaan.

Tärkeää on kuitenkin, että olipa kysymys millaisista uutisista tahansa, kyläläisillä on oma tiedotuskanava saatavillaan. Äinämöisen sekä kylätoimikunnan muiden tiedotteiden ja yhteisten tilaisuuksien avulla kaikilla meillä on mahdollista pysyä ajan tasalla kyliemme asioista.

Toivomme, että Äinää-Vähimaan kyläyhdistys ja sen kylätoimikunta pystyvät turvaamaan Äinämöisen ilmestymisen tulevaisuudessakin.

Lehden toimittajat

Kuntokisan voittaja:

Liikkumalla kuntoa ja terveyttä

Äinäa-Vähimaan kyläyhdistyksen järjestämän tämänkertaisen kuntoliikuntakilpailun voitti Seppo Riukka (75) Myllykselästä. Seppo on harrastanut urheilua ja liikuntaa pienestä lähtien, suunnistus on verissä, ja pyöräilystä on tullut intohimo.

- Vähimaan koulun legendaarinen opettaja Oskari Honkanen oli lapsille ja nuorille paras innoittaja. Riukan riihipihaan tehtiin urheilukenttä, jossa juostiin, hypättiin ja heitettiin. Sieltä sai hyvän pohjan tuleville liikuntaharrastuksille.

- Suunnistus tuli sitten kuvaan, kun Risto Kemppi perheineen muutti Äinäälle. Riston ansiosta suunnistuksesta tuli kylän miesten ja sitä kautta Asikkalan Raikkaan huippulaji, jossa joukkueena ja yksittäin voitettiin Jukolan viestit ja muut kisat. Meillä oli seitsemän kovaa miestä, joiden joukossa oli myös Esko-veljeni. Heidän ansiostaan Raikas menestyi vuosikautia. Itse en aivan yltänyt tuohon ryhmään, mutta lähituntumassa olin kuitenkin, Seppo kertoo.

Laji on yhä hänen sydäntään lähellä. Seppo kiertää suunnistuskilpailut kesäisin Marja-vaimonsa kanssa, paitsi jännäämässä, myös auttamassa suunnistusvälinekaupan omistavan vävypojan telttojen pystyttämisessä, myyntihommissa ja monenlaisissa muissa tehtävissä.

Pirttilän tila työllisti isäntänsä aikanaan niin, ettei muuta liikuntaa suunnistuksen lisäksi tarvittu eikä kaivattukaan. Vastuu tilan hoidosta siirtyi vuonna 1990 Timo-

pojalle, minkä jälkeen Seppo osallistui edelleen talon töihin, mutta vähitellen aikaa alkoi jäädä muuhunkin toimintaan. Kuorolaulusta ja kuntoliikunnasta on eläkkeellä ollessa tullut tärkeitä harrastuksia Sepolle, ja erityisesti pyöräily on muodostunut lähes jokapäiväiseksi intohimoksi.

- Ostin 20 vuotta sitten kolmivaihteisen Helkaman Oiva-pyörän, ja samalla pyörällä ajelen edelleen. Eturengas on alkuperäinen, takarengas on vaihdettu useampaan kertaan. Samanlaisia pyöriä oli armeijassa, mutta ilman vaihteita. Pyöräilykausi alkaa pääsiäisen tienoilla, ja kestää lokakuun loppuun, hän kertoo.

Nykyisillä asfalttiteillä on Sepon mielestä hyvä pyöräillä, ja lähiseudulta löytyy mukavia reittejä. Päivästä ja säästä riippuen hän ajaa esimerkiksi Myllykselästä Pätäälän tietä Vähä-Äiniöön, niin pitkälle kuin päällystettyä tietä riittää ja palaa sieltä sitten kirkonkylän kautta Vääksyn keskustaan, jossa siemaisee kesäisin kahvit Kustaantorin kahvilassa. Keskustasta hän jatkaa sitten Pulkkilanharjulle ja sieltä kotiin. Reittejä vaihdellen päivittäistä matkaa kertyy 50-60 kilometriä. Tänä vuonna tähän mennessä mennessä Seppo on pyöräillyt jo noin 2700 kilometriä, ja tavoitteena lokakuun loppuun mennessä on 3500 kilometriä.

Sauvakävelystä iloa ja terveyttä

Sauvakävelystä on tullut Sepolle toinen tärkeä liikuntalaji. Sitä voi harrastaa kaikkina vuoden aikoina, ja sauvoessa saa sekä raitista ilmaa että reipasta mieltä. Sauvakävely on terveyden kannalta kaikin puolin hyvää liikuntaa.

- Lokakuusta lähtien aloitan sauvakävelyn ja teen 2-3 tunnin lenkkejä. Minulla on ollut jo vuosia pulssimittari, jota seuraamalla pidän rytmin mahdollisimman tasaisena, 110-125:n välillä. Tavoitteena on, että pystyy kävellessä puhumaan vaikka naapurin kanssa hengästyttä.

Pyöräilyn ja sauvakävelyn jälkeen venyttelen aina 15 minuuttia, niin että lihakset pysyvät kunnossa. Silloin tällöin olen käynyt myös hierottamassa jalkojani oman kylän hierojalla, Sakari Kinnusella Karsillan kupeessa, hän sanoo.

Riukan perheessä hiihto on ollut tärkeä talvinen harrastus. Vähälumisuus on kuitenkin viime vuosina haitannut hiihtämistä. Viime talvena oli lunta riittävästi ja Arto Salojärvi teki hyvät ladut, joten silloin päästiin suksille lähes päivittäin.

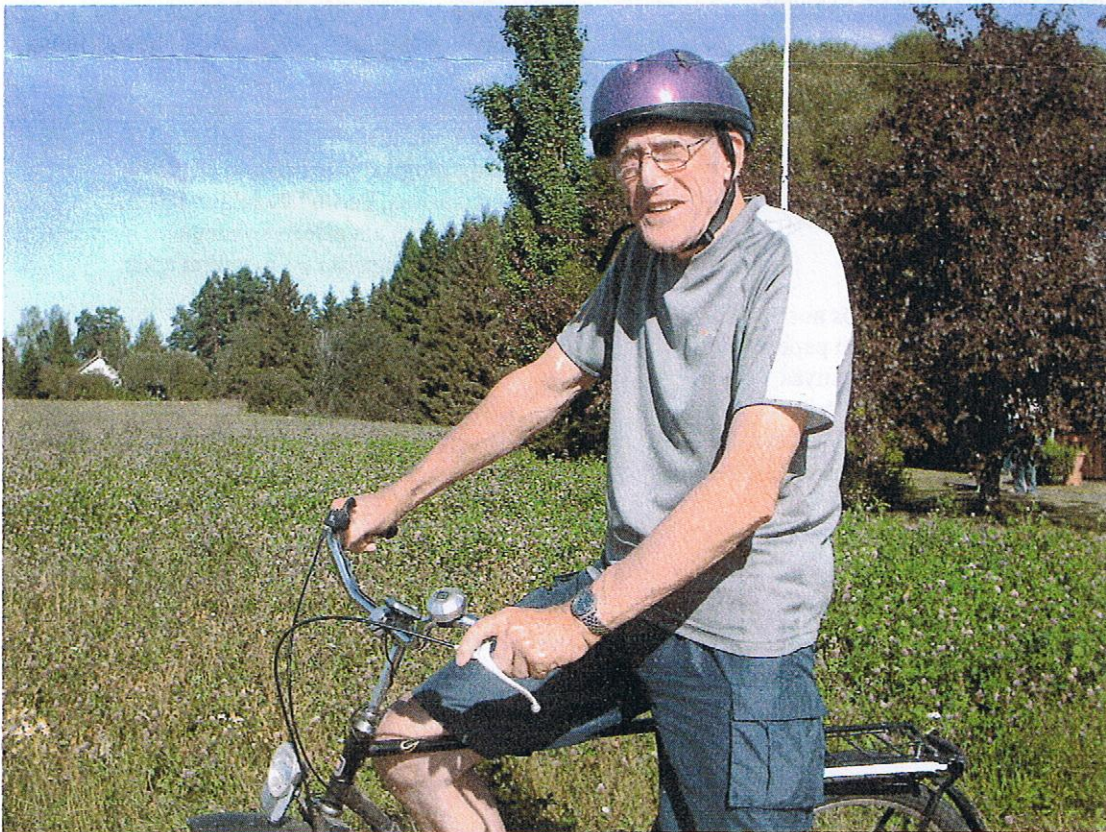
Omilla jaloilla mahdollisimman pitkään

Aktiivisella liikunnan harrastamisella Seppo tähtää siihen, että pysyy hyväkuntoisena ja omilla jaloillaan mahdollisimman pitkään. Asikkalassa on hänen mielestään vahvasti liikuntaan

kannustava ilmapiiri ja tarjolla on paljon liikuntapalveluja. Siitä hän antaa tunnustusta kunnanjohtaja Juri Niemiselle ja kunnan liikunnasta vastaavalle Matti Kettunen.

- Täällä omalla alueellamme kyläyhdistyksen järjestämät kuntoliikuntakilpailut ovat hyvä, konkreettinen tapaa innostaa ihmisiä liikkumaan. Ongelmana on vain se, että kilpailuun osallistuvat useimmiten ne, jotka muutenkin ovat aktiivisia liikkujia. Liikunnasta on kuitenkin kaikkien tutkimusten perusteella niin paljon hyötyä terveyden edistämässä ja ylläpitämisessä, että jokaisen kannattaisi miettiä, miten saisi itsensä liikkeelle. Vähästäkin säännöllisestä liikunnasta on hyötyä, sanoo Seppo Riukka, kevään kuntoliikuntakilpailun voittaja.

Leena Etu-Seppälä

Kuva: Leena Etu-Seppälä

Seppo pitää tarkkaa kirjaa pyöräilystään. Nyt takana on jo noin 2700 kilometriä. Tavoitteena on yltää vielä alkusyksyn kuluessa 3500 kilometriin.

Kolumni

Turvallista koulumatkaa

Lasten turvallinen koulumatka askarruttaa pienten koululaisten vanhempia näin lukukauden alkaessa. Perusopetuslain mukaan perusopetusta tai lisäopetusta saavalla oppilaalla on oikeus maksuttomaan kuljetukseen, jos koulumatka on on viittä kilometriä pitempi. Samanlainen määräys koskee myös esiopetusta saavaa lasta. Perusopetusta, lisäopetusta tai esiopetusta saavalla oppilaalla on oikeus maksuttomaan kuljetukseen myös silloin, kun edellä tarkoitettu matka oppilaan ikä ja muut olosuhteet huomioon ottaen muodostuu oppilaalle liian vaikeaksi, rasittavaksi tai vaaralliseksi.

Koulumatkan turvallisuus on siten kuljetuksilla taattu esikoulun ja parin alimman luokan osalta, mutta sitä vanhempien lasten pitää pääsääntöisesti hoitaa itse matkansa parhaaksi katsomallaan tavalla. Äinä-Vähimaan koulun lopetettua toimintansa nämä pienet koululaiset esimerkiksi Iso-Äiniön suunnasta (viiden kilometrin raja on jossain Antsun tallin tienoilla) joutuvat kulkemaan Kurhilantien risteykseen valtatie 24:n piennarta pitkin ja sitten Evontien risteykseen ajorataa pitkin, koska piennarta tielle ei ole tehty juuri nimeksikään. Syyspimeillä ja talven tuiskuissa koulumatka on todella vaarallinen, vaikka liikenne Kurhilantiellä ei valtava olekaan.

Tämän vuoksi kyläyhdistys esitti kunnanhallitukselle kevyenliikenteen väylän rakentamista kyseiselle reitille, jotta lasten koulumatka saataisiin turvalliseksi. Samalla esitettiin, että ennen kevyen liikenteen väylän valmistumista kaikki lapset kuljetettaisiin ilmaiskyydillä Kurhilaan. Tekninen lautakunta päätti, että väylähanke otetaan toteutuslistalle yhdessä Asikkalan kunnan muiden hankkeiden kanssa ja toteuttamismahdollisuuksia tarkastellaan vuosittain talousarvion investointiosan laadinnan yhteydessä. Sivistystoimi puolsi kyläyhdistyksen anomusta. Uudenmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus (Ely-keskus) heitti kuitenkin

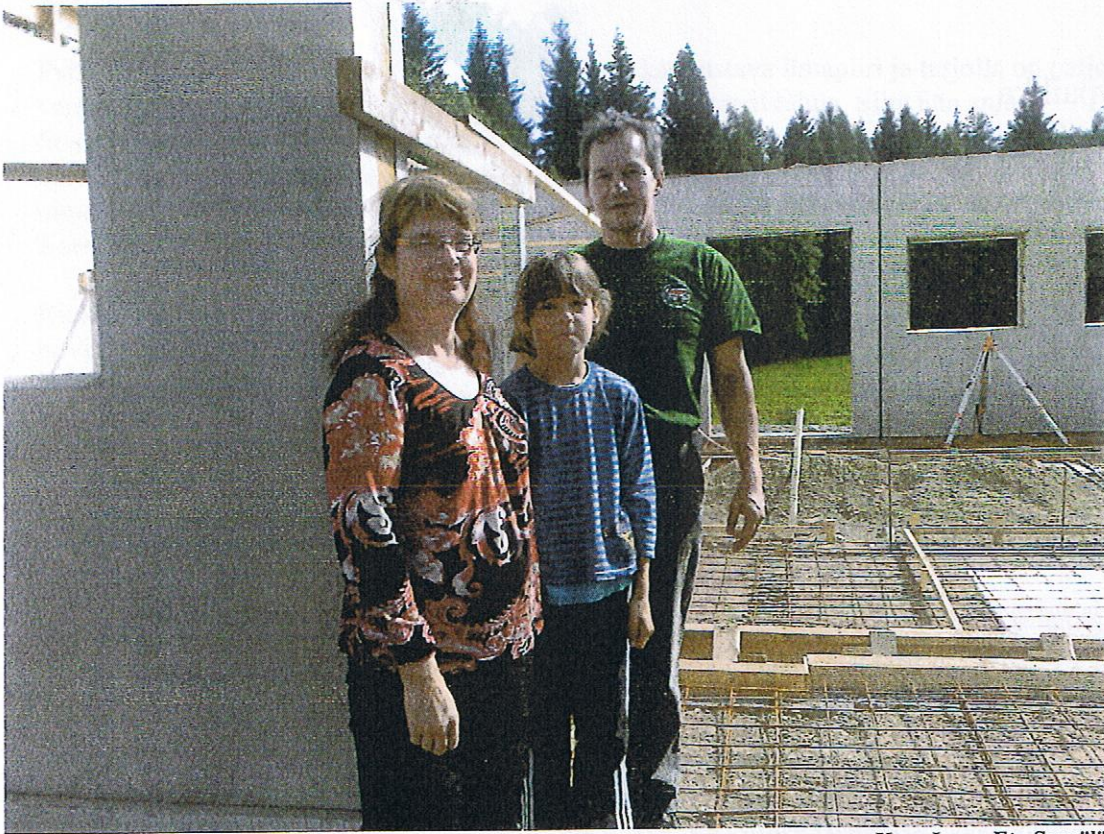
lunta tupaan lausunnolla, jonka mukaan valtatie 24 osalta väylä on hankekorissa, mutta ei toteutettavien kiireellisyysluokassa. Aloitteen johdosta kyläyhdistyksen esittämä hanke kuitenkin tutkitaan ja sen kiireellisyys arvioidaan.

Kiireellisyuden arvioinnissa vaikuttavina tekijöinä käytetään tien henkilövahinkojen määrää (vaikutus 30 %), väestömäärää (30 %), Koululiitu-arviota (20 %) ja erityisperusteita (20 %). Väylän toteutuminen noilla kriteereillä näyttäisi olevan varsin huono, ellei kunta tule kunnan panoksella mukaan hankkeeseen. Kriteerit ovat mielenkiintoisia. Haluaisimme ehkäistä henkilövahinkoja väylähankkeella, mutta se ei paina arvioinnissa. Koululaisia pitäisi saada tielle paljon, muutaman hengenvaara ei ole nähtävästi riittävä peruste. Kurhilantien Koululiitu-arvio on kaiken lisäksi virheellinen, koska se ei tarkastele tietä osissa. Evontien risteyksestä lähtien koululle on hyvä jalankulku- ja pyörätie, mutta se ei paljon auta, jos alkupää Vähimaasta on turvaton.

Kevyen liikenteen väylän toteutuminen voi siis olla toivotonta, ellei liikenneturvallisnäkökohdille panna riittävästi painoa. Päijät-Hämeen poliisilaitos ei liioin - anna kummallista kyllä - näille seikoille kovin paljon arvoa. Sen mielestä ”maaseutukunnissa kapeat piennaralueet eivät ole poikkeuksia tieosuuksilla. Poliisi ei kapean piennaralueen lisäksi näe muita tekijöitä, jotka erityisesti tukevat sitä arviointia, että kyseinen tieosuus olisi vaarallinen.” Lähipoliisin soisi astuvan ulos majastaan ja kävelevän tai pyöräilevän joskus esimerkiksi tammikuun tuisussa aamuhämärässä Iso-Äiniöltä Kurhilaan, kun puutavarayhdistelmä tulee perässä samaa ajorataa pitkin. Silloin lausunnot voisivat olla ehkä hieman realistisempia.

Ei menetetä kuitenkaan toivoa kokonaan. Jospa kunnan päättäjät pystyisivät katselemaan asioita hieman lasten näkövinkkelistä, vaikka kyse onkin vain syrjäkylien lapsista, ja hoitaisivat muutamien vanhempien lasten kuljetukset pienten kanssa samoilla kyydeillä. Silloin voisivat lasten vanhemmat odotella helpottunein mielin väylähankkeen etenemistä..

Pentti Etu-Seppälä

Kuva: Leena Etu-Seppälä

Uusi navettarakennus koneineen tulee helpottamaan Murrin perheen karjanhoitoa. Rakennustyömaalla Liisa, Sampsa ja Ilkka.

Kyliemme yrittäjiä Liisa ja Ilkka rohkeasti eteenpäin

Vähimaalaiset agronomit Liisa (51) ja Ilkka (53) Murto uskovat maatalouteen, ja uskaltavat panostaa 18 vuotta hoitamansa Perttulan tilan kehittämiseen. Koulutus, vankka kokemus, opetustyössä jatkuvasti saatu uusi tieto sekä perheen yhteinen innostus ja yrittäminen ovat tärkeitä tukipilareita maatilän tulevaisuuden urvaamisessa.

Monelle tutut Helena ja Olavi Murto viljelivät Perttulan tilaa 1950-luvulta vuoteen 1992, jolloin tehtiin sukupolven vaihdos. Tila siirtyi Joroisten maatalousoppilaitoksessa työskennelleelle Ilkka-pojalle ja hänen Liisa-vaimolleen. Niin Ilkka perheineen muutti takaisin lapsuuden maisemiinsa, ja aviopari jatkoi Ilkan vanhempien työtä maatilän ja karjan hoidossa.

Kummallekin mieluisa opetustyö sai jatkoa Asikkalassa, sillä kirkonkylässä toimivasta maaseutuoppilaitoksesta löytyi molemmille opetusalan työpaikka, Liisalle aikuiskoulutuksen suunnittelijana ja opettajana (1992 alkaen) ja Ilkalle lehtorina (1994 alkaen).

Perttulan tilalla on tällä hetkellä keskimäärin 45 nautaa, joista parikymmentä on lypsävää. Viljeltyä peltoa on noin 40 hehtaaria, joista 17 on omaa, muut vuokra ja sopimuspeltoja. Metsää tilaan kuuluu vähän alle 30 hehtaaria. Päärakennusta remontoitiin 1990-luvulla rakentamalla lähes tasakattoisen talon päälle kaunis yläkerta verantoineen ja kattoikkunoineen Ilkan vanhempien asuintilaksi. Seuraava suuri investointi oli 2000-luvun alussa Tshekistä hankittu säilörehutorni, josta rehu tulee putkea pitkin suoraan lehmille. Tämä helpotti huomattavasti käytännön työtä.

Viime huhtikuussa alkanut navettatilojen uudistaminen on Liisan ja Ilkan tähänastisen maanviljelijän uran suurin ja kallein hanke. Uuden rakennuksen ja remontoitavan vanhan navetan pitäisi olla valmiina vuoden loppuun mennessä.

Lypsypaikka 32 lehmälle

- Navettarakennuksen uudistaminen on suuri ja kallis urakka, mutta vanha, vuonna 1978 remontoitu navetta tiloineen ja laitteineen oli tullut tiensä päähän. Kun päätimme, että jatkamme karjanhoitoa tulevaisuudessakin, navetan uudistaminen on välttämätön. Nykyisin navetassa on pelkkä perustekniikka, lantakone, ilmanvaihto ja putkilypsy. Uuteen navettaan tulee tilaa puolet lisää, lypsypaikka 32 lehmälle, lypsimille kiskot, maidon tuotantoa raportoivat mittarit ja väkirehurobotti rehun annosteluun, kertoo Ilkka.

Vanhan ja uuden yhteen sovittaminen on kalliimpaa kuin kokonaan uuden rakentaminen, mutta Liisa ja Ilkka katsovat, että se on Perttulan tilanteessa kuitenkin järkevää. EU-tukien määrä tällaiselle kohtuullisen vähän peltoa omaavalle lypsykarjatilalle on varsin vähäistä, mutta rakentamista halutaan tukea maidontuotannon säilymiseksi myös eteläisessä Suomessa..

Suunnittelu ja rakentaminen on jouduttu kilpailuttamaan kauppa- ja teollisuusministeriön nettisivuilla Hilmassa, ja tuen määrittely tapahtuu ELY-keskuksen omien kustannusarvio-laskelmien pohjalta. Sekä suunnittelijan että ELY-keskuksen arviot ovat aina alakanttiin, joten omavastuun osuudessa jää kyllä itsellekin riittävästi maksettavaa.

EU-tukia anotaan vuosittain myös normaaliin toimintaan, ja se edellyttää paljon paperityötä. EU merkitsee maanviljelijälle jatkuvaa asioiden kirjaamista ja suuria määriä säilytettäviä papereita. Lähes joka vuosi tulee uudistuksia eikä kaikessa millään pysy mukana. Hakemusruljanssin Liisa ja Ilkka ovat kuitenkin pystyneet koko ajan hoitamaan itse.

Kouluttamista ja uuden kehittämistä

Siirtyessään opetustehtävistä Joroisista Vähimaahan maataloustyöhön Liisa ja Ilkka päättivät, että molemmat pyrkivät myös Asikkalassa jatkamaan kouluttajina kirkonkylässä toimivassa maaseutu-oppilaitoksessa ja että kaikki talon työt hoidetaan yhdessä. Näin on myös tehty, ja vaikka päivistä tulee pitkiä, molemmat ovat tyytyväisiä ja innostuneita.

- Nämä kaksi työsarkaa täydentävät toisiaan. Kotona teemme käytännön maataloustyötä, ja koulutuspuolella opimme muita kouluttaessamme koko ajan itsekin. Opetustoimintaan liittyy erilaista kehitystyötä, joka tapahtuu paikallisten, alueellisten ja valtakunnallisten hankkeiden avulla. Me olemme Ilkan kanssa kehittäneet täällä Asikkalassa valtakunnalliseksi hyväksytyin eläintenhoitajan perustutkinnon, jota nykyisin toteutetaan 12 luonnonvara-alan oppilaitoksessa, Liisa kertoo.

Hän toimii Koulutuskeskus Salpauksen Asikkalan toimipisteessä aikuiskoulu-tuksen suunnittelijana ja vastaa mm. maatalouslomittajien täydennys-koulutuksesta. Ilkka puolestaan kouluttaa nuoria opiskelijoita alalle. Uutena hankkeena on meneillään maatalouden asiantuntijaverkoston kehittäminen Hämeeseen.

Hyvää elämää Vähimaassa

Liisa ja Ilkka Murto suhtautuvat tulevaisuuden haasteisiin positiivisesti. Uuden navetan myötä saadaan perusasiat sillä puolella kuntoon. Perheen lapset, Juho, 24, Marja, 21, Perttu, 17 ja Sampsa, 9, viihtyvät Vähimaassa. Juho opiskelee agrologiksi Mustialassa, Maria on töissä Kauniaisissa, Perttu käy lukion toista luokkaa ja Sampsa ala-asteen kolmatta luokkaa. Kaikista lapsista on jo paljon apua monissa tilan töissä.

Liisa ja Ilkka toteavat, että yhä harvempi maanviljelijä tulee toimeen pelkästään viljelyllä ja karjanhoidolla. Tarvitaan myös muita tulolähteitä ja valmiuksia erilaisiin tehtäviin. Murron pariskunnalla se muu on alan koulutusosaaminen ja työ sillä saralla. Tulevaisuuden näkymät sielläkin ovat valoisat, sillä eläintenhoitajatutkinto on suuressa suosiossa, joten opiskelijoita riittää. Lisäksi Asikkalan yksikkö on ainoa luonnonvara-alan koulutuspaikka koko Päijät-Hämeen koulutuskonsernin alueella. Siten senkin tulevaisuus näyttää turvatulta.

- Vähimaa on kaunis pieni kylä, jossa on hyvä elää. Pitkistä työpäivistä johtuen aikaa kyläläisten kanssa seurusteluun jää kuitenkin usein liian vähän, mutta arvostamme kovasti kyläyhteisöämme ja sen ystävällisiä ihmisiä, sanovat Liisa ja Ilkka.

Leena Etu-Seppälä

Uusi pysäkkipirtti kylänraitille

Vanhan kyläkeskuksen pysäkkikatoksen poistettiin ja sen tilalle pystytettiin uusi hieno pysäkkipirtti.

Kesällä kokonaan talkootyönä tehty pysäkki on samanlainen kuin kaksi vuotta sitten Vähimaalle ja Äinäälle tehdyt rakennukset.

Pysäkillä on mukava odottaa linja-autoa. Se tarjoaa entistä paremman suojan ja miellyttää myös ohikulkevien silmiä viestittäen samalla hyvin hoidetusta viihtyisästä kyläyhteisöstä.

Rakennuspuut saatiin lahjoituksena kylän yhteismetsän omistajilta Asko Humpilan kaatamina. Kämpölän Kauko kuljetti puut Tarmo Bladin sahalle. Hänen

jalostamistaan höylähirsistä tehtiin runko. Lisäksi Tarmolta saatiin muu tarvittava puutavara ja tarvikkeita sekä tila ja laitteet rakentamista varten. Maalit, kateaineet ja muut tarvittavat kustansi kyläyhdistys.

Talkootyöhön osallistuivat Olavi Harjula, Antero Valtola, Markku Riukka, Pauli Kankkunen, Tarmo Blad, Sauli Kiljunen ja Raimo Salmela, joka myös on suunnitellut pirtit.

Lupa uuden pirtin rakentamiseen ja sijoittamiseen saatiin ELY:ltä (Uudenmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskukselta) joka hyväksyi piirustukset. Sopimuksen mukaan uusi pysäkkirakennus siirtyi vastaanottotarkastuksen jälkeen ELY:n omistukseen ja hoitoon.

Äinä-Vähimaan kyläyhdistys kiittää lahjoittajia, talkoolaisia ja kaikkia projektissa mukana olleita.

Raimo Salmela

Kuva: Leena Etu-Seppälä

Tarmo Blad ja Raimo Salmela koeistuivat uuden uutukaisen pysäkkikatoksen heti tuoreeltaan. Miesten mielestä rakennuksessa on mukava odotella autoa.

Lukijoilta

Hötkyily on turhaa

Tuli mieleen eräs tarina niiltä ajoilta, kun vielä olin työelämässä. Eräällä isolla työmaalla tuolla Jämsän suunnalla oli paljon työntekijöitä. Joukkoon mahtui monenlaista veitikkaa. Tässä tapauksessa kaksi kirvesmiestä, molemmat vielä parhaasta.

Mestari lähti maanantaina toiselle työmaalle toi lähtiessään miehille nipun kuvia. ”Tässä olisi kuvat, tehkää sillä välin tuo purusiilo”, hän sanoi ja heitti paperit pojille. ”Mikäpä siinä”, lupasivat kaverukset. ”Poishan se joutaa tehdä.”

Asia oli selvä, mutta tekijät eivät aivan. Siihen sitten kun vielä pikkupiru iskee sormensa, joten lopputulosta voi vain aavistella. Näin kävi tänäkin maanantaina. Oli kova ”tuulenpuuska” ja se nappasi pikku pirun myötävaikutella koko kuvanipun ja vei mennessään.

Miksi sen pitikin olla juuri maanantai olisihan niitä ollut muitakin päiviä, mutta pikku pirulle sopi oikein hyvin saada viikko alkamaan tällä tavoin. Pojilla oli hyvä luisto kurkussa, joten he läksivät työmaalta janoa sammuttamaan ja sanoivat mennessään, että jospa tuuli tuo huomiseksi kuvat takaisin. Sitten aletaan työt.

Seuraavana aamuna veitikat tulivat hyvissä ajoin takaisin työmaalle kuten kuuluukin. Repussa olivat sellaiset eväät, ettei jano ainakaan pääsisi yllättämään. Tuulista ja lämmitä lupasi säätiedotuskin, joten eväät olivat sen mukaiset. Kuvat eivät kuitenkaan olleet lentäneet takaisin, mutta se ei haitannut. Kaverukset päättivät odotella. Ehkä ne tulevat myöhemmin.

Mutta eivätpä tulleet. Pojat riensivät kotia kohti, mutta muistivat kuitenkin poiketa

taas eväitä hakemassa, että jaksaisivat seuraavana päivänä raataa kuumuudessa.

Seuraava aamu koitti ja taas mentiin työmaalle niin kuin asiaan kuuluu. Hämmästys oli suuri, kun ei vielääkään kuvia löydy. No, ei auta, odotettava on.

Seuraavana aamulla miehet päättivät lähteä paremmalla onnella. He kävelivät jonkin matkaa, mutta samalla muistui, että ”eväät” olivat unohtuneet. Siitä vaan takaisin. Lopulta he pääsivät työmaalle asti ilman suurempia harmejä. Kuvat olivat kuitenkin yhä poissa. Sitkeästi kaverit jaksoivat kuitenkin odotella niiden löytymistä janoa sammuttaen entiseen tapaan

Viikko oli kulunut ja maanantaina oli askel kevyt. Nyt päästään vihdoin hommiin. Mestarikin saapui työmaalle ja äimisteli hetken. Hän meni isolta raudoittajalta kysymään, onko tämä sittenkään Muhosen työmaa, kun ei mitään valmista näy? ”Siilon paikkakin on tuossa, mutta missä on siilo?” ”Työmaa on oikea ja siinähan paikkakin taitaa olla”, vastasi raudoittaja.

Löytyivät ne kirvesmiehetkin lopulta. Mestari tiedusteli miehiltä, miksei siiloa ole hänen poissa ollessaan tehty? ”No, pitihän se rakentaa, mutta minkäs teet, kun tuuli vei kuvat.”

Aamulla tämä pikku piru oli kuitenkin tuonut kuvat kiven päälle ja homma pääsi käyntiin.

Mitä me opimme tästä? Vaikka kuvat ovat rakennusmiehille tärkeitä, niin turhan takia ei kannata kuitenkaan hötkyillä. Aikansa kun odottelee, niin valmista tulee. Niin sekin siilo kohosi äkkiä, olihan sitä jo pitkään ja hartaasti harkittu.

R. Meriläinen

Lyhyesti

Perheliikunta peruutettu

Äinään Äijien lehtopalloharjoitukset ovat keskiviikkoisin liikuntahallilla klo 18.30 - 20.

Samaan aikaan viereisessä salissa ollut Pyrkivän perheliikuntavuoro on kunnan puolelta nyt peruutettu, syyksi ilmoittavat Vääksyn homekoulun tilaongelmat!

Kyläpalvelua ja kuntojumppaa

Suosittu kyläpalvelupäivä Kurhilan koululla jatkuu joka kuukauden ensimmäinen keskiviikko alkaen syyskuun 1. päivänä.

Opettajat laativat taas työnsä ohella oppilaiden kanssa ohjelman joka kerralle. Päivän kohokohta tulee varmasti olemaan osaavasti ja antaumuksella esitettävä ohjelma josta yleisö saa nauttia. Suosionosoitukset tulevat olemaan valtavat antaen tunnustusta ja lisää intoa esittäjille.

Kyläpalvelupäivä alkaa kello 12 oppilaiden ohjelmalla. Sitä ennen on mahdollisuus ruokailuun klo 11.30, hinta 5 euroa. Ruokailuun ilmoittautuminen edellisenä maanantaina koulun keittiöön Eila Paanaselle puh. 044-7780035
Kahvitarjoilun Kurhilan-Hillilän kylätoimikunta järjestää kyläpalvelupäivänä. Kahvihetkissä riittää puhetta, keskustellaan ja suunnitellaan tulevaa.

Jumppatuokion vetää kunnan liikunnanohjaaja. Se on sopeutettu myös liikuntarajoitteisille ja liikuntarajoitteisille. Kuntojumppa on jokaisen kuukauden keskiviikkona.

Mennään taas joukolla viihtymään ja kuntoilemaan

Rutto teki paha jälkeä 300 vuotta sitten

Loka-marraskuussa 1710 Iso-Äiniö koki suuret menetykset. Euroopasta rottien ja kirppujen mukana Helsinkiin tullut ja sieltä Kokkolan isännän mukana Iso-Äiniölle saapunut ruttoepidemia tappoi kylästä liki 70 ihmistä.

Pelkästään marraskuun 20. päivänä haudattiin neljäkymmentä kyläläistä. Asikkalaa koetteli 13 vuotta aikaisemmin paha nälkävuosi, joka surmasi jo runsaasti väkeä. Liki 40 % asukkaista kuoli nälkään ja sitä seuranneisiin sairauksiin. (Lähde: *Asikkalan historia ja Asikkalasta ja Sipoosta Helsinkiin.*)

Kaamosiltamat lokakuussa

Kylätoimikunta järjestää perinteiset Kaamosiltamat perjantaina, 22.10.2010 klo 18 Niemimäen juhla- ja mansikkatilalla
Kaikki mukaan viettämään hauskaa iltaa ystävien kanssa!
Yksityiskohtaista tietoa Kaamosiltamista kylätoimikunnan tiedotteessa syyskuussa.

Lauluilta joulukuussa

Tuomaan päivän lauluilta tiistaina 21.12.2010 klo 18 Niemimäen juhla- ja mansikkatilalla

Tule Sinäkin laulamaan joululauluja!

Mielenkiintoisia kirjoja ilmestynyt

Esko muistelee – jotakin ehkä tietäisin

Heinäkuussa ilmestynyt otsikon niminen Riukan Eskon kirja kertoo kirjoittajan ja hänen lähipiirinsä elämästä ja oloista menneinä vuosikymmeninä.

Esko on seurannut asioita tarkasti, tehnyt muistiinpanoja ja kertoo muistelmateoksessaan elävästi, tarkasti ja mielenkiintoisesti elämänmenosta. Esko tunnettiin tarmokkaana isäntänä. Hän toteaa olleensa sukutalonsa Riukan kuudestoista isäntä.

Eläkkeellä jo vuosia oltuaan hän pari vuotta sitten sanoo alkaneensa suunnitella asioiden paperille panemista ja tulos on nyt valmiina kirjana.

Esko kertoo talonpidosta, sen hoitamiseen ja yhteiskuntaan laajemminkin liittyneistä asioista ja ilmiöistä, periaatteiden miehenä joskus terävästikin kantaa ottaen. Erityisesti hänet tunnetaan urheilumiehenä, pitkän aktiiviuran tehneenä Jukolan viestin voittajana ja juoksijana.

Kirjassa hän on urheilun lisäksi käsitellyt aika tarkasti autoja ja traktoreita, ne ovat aina olleet erityisen kiinnostunut kohteena.

Kotiseudusta ja sen oloista kiinnostuneena hän on liittänyt kirjaansa luettelon paikkakunnan muresanoista, hyvä niin. Monet hyvinkin kuvaavat ilmaisut tunnetaan ainoastaan muistelmista, jollaisen Eskokin on nyt tehnyt.

Eskon kirja on sukukirja ja kotiseutukirja. Asioista hän kirjassaan kertoo elävästi, sujuvasti, läheisiään ja muita kanssaihmissä arvostaen. Onnea.

Asikkalasta ja Sipoosta Helsinkiin Ida Maria Siljanderin ja Karl Arthur Waltolan sukutarina.

Viime vuoden lopulla ilmestyi Mirjam Nordströmin kirjoittama sukukirja. Kirjoittaja on jo edesmenneen Sinikka Kandenin ja Arto Waltolan sisar sekä äidin puolelta myös pikkuserkkuni.

Mirjamin äiti Anna Elisabet (Anni) oli vähä-äiniöläisen Maria Siljanderin tyttärentytär Idan ja sipoolaisen Karl Waltolan tytär.

Perhe asui Helsingissä sekä varsinkin kesäisin hyvin paljon Joenniemen huvilassaan.

Kirjaansa varten Mirjam kertoo tehneensä seikkaperäistä ja tarkkaa tutkimustyötä kolmen vuoden ajan. Kerronnan lisäksi kirjassa on tarkat sukuselvitykset kummankin vanhemman suvusta.

Kirjoittaja on halunnut kertoa myös Asikkalan, Sipoon ja Helsingin historiasta, olosuhteista ja elämästä. Nämä historialliset kuvaukset ovat hyvin mielenkiintoisia ja ”auttavat lukijoita ymmärtämään millaisissa olosuhteissa ihmiset ennen asuivat”, kuten hän asian ilmaisee.

Mirjam Nordströmin lähes 300-sivuinen sukukirja on erittäin mielenkiintoinen ja arvokas teos varsinkin sukulaisille. Sen tekemiseen on tarvittu paljon osaamista, tutkimustyötä ja aikaa.

Kiitos Mirjam ja parhaat onnittelut.

Raimo Salmela

Kuvat: Jukka Etu-Seppälä

Makkara maistui miehille ja naisille Nuorisoseurantalon pihamaalla. Sateenuhka ajoi liki kaikki myyjät kuitenkin sisätiloihin.

Onnistuneet kylämarkkinat seurantalolla

Kylätoimikunnan 13.6. toista kertaa järjestämät Äinään-Vähimaan kylämarkkinat onnistuivat erinomaisesti: väkeä paikalla kävi noin 200 henkeä, kahvi, pulla ja makkara maistui, perinteistä myyntiä täydensi ulkopuolisten myyjien tarjonta, ja ilmassa oli hienon kylätapahtuman tunnelmaa. Arpajaiset vetivät kuten aina, jopa niin, että tällä kertaa loppuivat ennätysvauhtia sekä arvot että palkinnot.

Kuntoliikuntakilpailun voittajakolmikko vasemmalta Heikki Aaltonen (vas.), Seppo Riukka ja Enni Aaltonen.

Salissa oli tarjolla vanhoja tavaroita. Anna Kokkola (kesk.vas.) ja Marja Riukka tutkivat myyntipöytien antia.

Markkinoiden kohokohtana oli kyläyhdistyksen kuntoliikuntakilpailun palkintojen jako. Voiton nappasi tällä kertaa ylivoimaisesti monipuolisen liikunnan konkari, Seppo Riukka Myllykselästä. Toisen palkinnon sai Enni Aaltonen Äinäältä, ja samaan perheeseen, Heikki-aviomiehelle, meni kolmas palkinto. Palkinnot jakoi yksi

Asikkalan Raikkaan suurista suunnistajaikoneista, Heino Avikainen. Onneksi olkoon vielä kaikille voittajille, jotka omalla esimerkillään kannustavat meitä muitakin aktiiviseen kuntoliikuntaan!

Markkinoiden pitopaikkaa jouduttiin sateen uhkan vuoksi siirtämään viime hetkellä alkuperäiseltä Hentilän niityltä sisätiloihin Nuorisoseurantaloon. Pientä haaskelua lukuun ottamatta paikan vaihdos ei aiheuttanut ongelmia, päinvastoin. Sekä markkinaväki että kylätoimikunnan jäsenet pitivät taloa erinomaisena paikkana tapahtumalle.

Puheenjohtaja Raimo Salmela iloitsee markkinoiden onnistumisesta ja vakuuttaa, että markkinatoimintaa jatketaan ensi vuonnakin. Ennakkotiedotus oli tällä kerralla jo näkyvää, ja siihen panostetaan myös tulevien markkinoiden tunnetuksi tekemisessä, työjakoa käytännön järjestelyissä tehostetaan, ja ulkopuolisia myyjiä koetetaan saada entistä enemmän mukaan. Äinää-Vähimaan kyläyhdistys sai markkinoiden myyntitoiminnasta kunnioitettavat 1000 euroa toimintansa toteuttamiseen.

Leena Etu-Seppälä

Suuret kiitokset Sokeva Oy:lle

Kyläyhdistys haluaa jälleen kerran osoittaa kiitollisuuttaan Sokeva Oy:lle, joka on ystävällisesti suostunut sponsoroimaan tämänkin Äinämöisen monistuksen.

Yhteystiedot

Äinää-Vähimaan kyläyhdistys ry

Postiosoite on sama kuin puheenjohtajan osoite.

Kylätoimikunnan jäsenet 2010

Raimo Salmela, puheenjohtaja
Kirkolantie 54, 17450 Iso-Äiniö
raimo.salmela@elisanet.fi
Puh. 0440 312214

Juha Kamppila, varapuheenjohtaja
Karsillantie 56, 17450 Iso-Äiniö
kamppila.jam@pp.phnet.fi
Puh. 0500 205565

Anne Rantamäki, sihteeri
Yhdystie 23, 17450 Iso-Äiniö
anne.rantamaki@asikkala.fi
Puh. 040 5324572

Airi Paavola, rahastonhoitaja
Härkämäentie 25, 17450 Iso-Äiniö
airi.paavola@dnainet.net
Puh. 0440 766356

Tuula Aaltonen
Cellenkatu 9, 13500 Hämeenlinna
Härkämäentie 81, 17450 Iso-Äiniö
tuula.aaltonen@immunodiagnostic.fi
Puh. 040 9002953

Olavi Harjula
Kirkolantie 99, 17450 Iso-Äiniö
Puh. 050 5312402

Markku Riukka
Myllykseläntie 196, 17450 Iso-Äiniö
markku.riukka@phnet.fi
Puh. 0400 897545

Aila Niemimäki
Kukkuramäentie 14, 17450 Iso-Äiniö
niemimaki@luukku.fi
Puh. 0400 716609

Äinämöisen toimittajat ja kotisivujen ylläpitäjät

Leena Etu-Seppälä
leena.etu-seppala@luukku.com
Puh. 044 9675156

Pentti Etu-Seppälä
pentti.etu-seppala@hotmail.com
Puh. 050 5640077
Tuukkalantie 12, 17450 Iso-Äiniö